

ਆਓ! ਉਰਦੂ ਲਿਖਣੀ ਸਿੱਖੀਏ



ਤਿਆਰ ਕਰਤਾ : ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੋਖੀ
ਸੋਖੀ

ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲਿਖੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਲਿਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ ਲਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਖੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਦੇਵਨਾਗਰੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਰੋਮਨ ਅਤੇ ਉਰਦੂ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ — ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ ਦੁਕਵੀਂ ਲਿਖੀ ਹੈ।

‘ਉਰਦੂ’ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਵੀ ‘ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ’ ਭਾਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਨਮਾਲਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ

ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ
ਵੱਡਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ
ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ ਛੋਟਾ, ਪਰ ਉਰਦੂ
ਭਾਸ਼ਾ (ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ) ਲਿਖਣੇ ਸਮੇਂ —
ਵਰਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ
ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਰਨ ਦਾ ਅਸਲੀ ਜਾਂ ਵੱਡਾ
ਰੂਪ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਕੇ
ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ

Taj → تاج ਤਾਜ

Glass → گلاس ਗਲਾਸ

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ
ਮੁਖੀ

ਉਰਦੂ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਇਸ ਗੱਲ
ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ
ਸੱਜੇ ਤੋਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ← ਵੱਲ ਲਿਖਿਆ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਪਸੀ ਫ਼ਾਸਲਾ
ਅਤੇ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ
ਵਰਨ ਜਾਂ ਅੱਖਰ ਦੀ ਠੀਕ ਬਣਤਰ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ।

ਅਲਫ਼ |

ਇਹ ਵਰਨ 'ਅ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਕਰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਕੰਨੇ' (੮) ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਲਫ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਦ ~ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ | ਤਾਂ ਆ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

| + ੂ + ਾ + | ← | ਫ਼ |

ਅਲਫ਼ + ਤਾਲ + ਨੂਨ + ਅਲਫ਼ ← ਅੰਤਾ ਅਲਫ਼

| + ੜ + ਗ਼ + ਜ਼ + | ← ਅੰਗੂਰ

ਰੇ + ਵਾਓ + ਗਾਫ਼ + ਨੂਨ + ਅਲਫ਼ ← ਅੰਗੂਰ
ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਬਦ ਅੰਗੂਰ ਵਿੱਚ ਰੇ | ਵਰਨ ਅਜ਼ਾਦ ਵਰਨ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਰਨ ਨਾਲ਼ ਤਾਂ ਜੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ਼ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਰਨ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਵਾਓ ੜ, ਅਲਫ਼ |, ਦਾਲ਼ ੁ, ਡਾਲ਼ ੂ, ਜਾਲ਼ ਜ਼, ਰੇ |, ਅਜ਼ੇ

ਅਲਫ਼

ਯੇ ਜੰ, ਯੇਅ ਜੰ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੁੜਦਾ।

$$| + \sim + | \leftarrow = | \dot{ } |$$

ਮੀਮ + (ਉੱਪਰ) ਮਦ + ਅਲਫ਼ = ਮਮ

$$| + \sim + | \leftarrow = | \dot{ } |$$

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੇਖੀ

ਬੇ ਬ
(ਛੋਟਾ ਰੂਪ)

ਅਭਿਆਸ

$$| + | + \sim \leftarrow = | \dot{ } |$$

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਲਾਮ + ਬੇ $\leftarrow$ ਬਿੱਲੀ
ਇੱਥੇ ਛੋਟੀ ਯੇ $|$ ਬਿਹਾਰੀ (ਈ)
ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਬ ਟਕਰਦੀ ਹੈ।

$$| + | + \sim \leftarrow = || \dot{ } = ||$$

ਅਲਫ਼ + ਲਾਮ + ਬੇ $\leftarrow$ ਬੱਲਾ

ਇੱਥੇ ਅਲਫ਼ ਕੰਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟ: ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ
ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਲਗਾਂ ਅਤੇ ਲਗਾਖਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ
ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਵਰਤੋ ਜਾਂਦੇ। 4

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਧ ਧ

ਏ ਪ

ਅਭਿਆਸ

ਪਾਉਂ ← ਪ + | + ਭ + ' + ਨ

ਨੂੰ + ਹਮਜਾ + ਵਓ + ਅਲਫ਼ + ਏ ← ਘਾਉਂ (ਘੋਰ)

ਇੱਥੇ ਵਓ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਮਜਾ ਓ ਦੀ ਅਵਾਜ਼
ਰਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪੋਤੰਗ ← ਪ + ਤ + ਟ + ਗ

ਗਾਫ਼ + ਨੂੰ + ਤੇ + ਏ ← ਖਤੰਗ

(ਛੋਟੇ ਰੂਪ) ਤ ਜ ਤੇ

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ
ਸ਼ੇਖੀ

ਤਾਲਾ ← ਤ + | + | + ਜ

ਅਲਫ਼ + ਲਾਮ + ਅਲਫ਼ + ਤੇ ← ਤਾਲਾ

ਤਰਬੂਜ਼ ← ਤ + ਜ + ' + ਭ + ਜ

ਜੇ + ਵਓ + ਬੇ + ਹੇ + ਤੇ ← ਤਰਬੂਜ਼

ਇੱਥੇ ਵਓ , ਦੁਲੈਂਕੜ ਦਾ ਕੰਮ
ਕਰਦਾ ਹੈ।

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਟ ਟ ਟ ਟ
ਅਭਿਆਸ

ਟ + ਟ + ਟ + ਟ ← ਟ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਯੇ + ਵਓ + ਟੇ ← ਟੋਪੀ

ਟ + ਟ + ਟ + ਟ + ਟ ← ਟਰਿਕਟਰ

ਥੇ + ਟੇ + ਕਫ਼ + ਛੋਟੀਯੇ + ਥੇ + ਟੇ ← ਟਰੈਕਟਰ

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਟ ਟ ਟ ਟ

ਅਭਿਆਸ

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ
ਸੋਲੀ

94171 66386

ਟ + ਟ + ਟ ← ਟ

ਥੇ + ਮੀਮ + ਸੇ

ਸਮਰ (ਫਲ)

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਟ ਟ ਜੀਮ ਟ

ਅਭਿਆਸ

ਗ + ਟ ← ਟ

ਗਫ਼ + ਜੇ ← ਜਗ

ਜ + | + ਟ + ਟ ← ਜਹਾਜ਼

ਜੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ + ਸੀਮ ← ਜਹਾਜ਼

ਚੇ ਙ ਙ ਙ

ਅਭਿਆਸ

੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਚਾਂਦ
ਦਾਲ + ਨੂਨ + ਅਲਫ + ਚੇ

੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਚਿੜੀਆ
ਅਲਫ + ਛੋਟੀਯੇ + ਅੜੇ + ਚੇ

(ਛੋਟੇ ਰੂਪ) ਙ ਙ ਚੇ ਚ

ਅਭਿਆਸ

੭ + ੭ + ੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਹਲਵਾਈ
ਛੋਟੀਯੇ + ਅਜਾ + ਅਲਫ + ਵਾਓ + ਲਾਮ + ਚੇ

ਅਲਫ + ੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਹੁੱਕਾ

ਅਲਫ + ਕੁਆਫ + ਤਸਦੀਦ + ਚੇ
ਦਾ ਅਲਫ
ਰੂਪ

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੋਖੀ

94171 66386

(ਛੋਟੇ ਰੂਪ) ਙ ਙ ਖੇ ਙ

ਅਭਿਆਸ

੭ + ਜ + ੧ + ੨ + ੩ + ੪ ← ਭਰਜੋ

ਹੇ + ਜੇ + ਵਾਓ + ਬੇ + ਰੇ + ਖੇ ← ਖਰਬੂਜਾ

ਖ਼ਰਗੋਸ਼ ← ਙ + ਰ + ਗ + ੧ + ੨ + ੩

ਸ਼ੀਨ + ਵਾਓ + ਗਾਫ਼ + ਰੇ + ਖੇ ← ਖ਼ਰਗੋਸ਼

ਇਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ
ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ
ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਲ)

دالت ← ੭ + ੨ + ੩ + ੪

ਤੇ + ਖੇ + ਰੇ + ਦਾਲ ← ਦਰਖਤ

روات ← ੭ + ੧ + ੨ + ੩

ਤੇ + ਅਲਫ਼ + ਵਾਓ + ਦਾਲ ← ਦਵਾਤ

ਵਾਓ ੧ ਅਜ਼ਾਦ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਇਸ
ਲਈ ਵਾਓ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਵੀ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ ਇਸ ਦੇ
ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੁੜਦਾ।

ਦਾਲ, ਡਾਲ, ਜਾਲ, ਰੇ, ਡਾਲ ੁ
ਅਜੇ, ਜੇ, ਯੇਅ ਦਾ ਛੋਟਾ
ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਭਿਆਸ

ੲ + ੜ + ੁ ← ੲੜੁ
ਲਾਮ + ਵਾਓ + ਡਾਲ ← ਡੋਲ
ਮ + ੲ + ੁ ← ਮੁ
ਮੀਮ + ਰੇ + ਡਾਲ ← ਡਰੰਮ

ਜਾਲ ੁ
ਅਭਿਆਸ

ੳ + ੲ + ੜ + ੁ + ੲ ← ੳੲੜੁ
ਹੇ + ਰੇ + ਛੋਟੀਯੇ + ਖੇ + ਜਾਲ ← ਜ਼ਖੀਰਾ

ਅਭਿਆਸ ਰੇ ੲ

ੳ + ੲ + ੜ + ੲ ← ੲੲੜੁ
ਹੇ + ਚੇ + ਛੋਟੀਯੇ + ਰੇ ← ਰੀਛ
ੲ + ੜ + ੲ ← ੲੲ
ਲਾਮ + ਛੋਟੀਯੇ + ਰੇ ← ਰੇਲ

ਅੜੇ

ਅੜੇ

ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਬਦ () ਅੜੇ ਨਾਲ
ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਅਭਿਆਸ

ا + | + ر + ل ← ازل

ਅੜੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ + ਲੇ ← ਖਹੜ

ا + ا + ا + ا ← ااا

ਵਓ + ਅੜੇ + ਮਦ + ਅਲਫ਼ (ਉੱਪਰ) ← ਆੜੂ

ਜੇ

ਅਭਿਆਸ

ف + | + ر + ج ← زراف

ਫੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ + ਜੇ ← ਜ਼ਿਰਾਫ਼

ا + | + و + ج ← زبان

ਨੂਨ + ਅਲਫ਼ + ਬੇ + ਜੇ ← ਜ਼ਬਾਨ

ਯੇ

ਅਭਿਆਸ

(~) | + ج + | + ج ← زالا

ਅਲਫ਼ ਦਾ + ਲਾਮ + ਅਲਫ਼ + ਯੇ ← ਜ਼ਾਲਾ

ਲੇਟਵਾਂ ਰੂਪ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਸੀਨ ਅਭਿਆਸ

ਜੋ + ਰੇ + ਵਾਓ + ਸੀਨ ਸੂਰਜ

ਜੇ + ਰੇ + ਵਾਓ + ਸੀਨ ਸੂਰਜ

ਲਾਮ + ਕਾਫ਼ + ਛੋਟੀ + ਹਮਜ਼ਾ + ਅਲਫ਼ + ਸੀਨ ਸਾਈਕਲ

ਲਾਮ + ਕਾਫ਼ + ਛੋਟੀ + ਹਮਜ਼ਾ + ਅਲਫ਼ + ਸੀਨ ਸਾਈਕਲ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਸੀਨ ਅਭਿਆਸ

ਰੇ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਸੀਨ ਸ਼ੇਰ

ਰੇ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਸੀਨ ਸ਼ੇਰ

ਮੀਮ + ਜੀਮ + ਲਾਮ + ਸੀਨ ਸਲਜਮ

ਮੀਮ + ਜੀਮ + ਲਾਮ + ਸੀਨ ਸਲਜਮ
(ਸਲਗਮ
ਜਾਂ
ਸੋਗਲੁ)

ਛੋਟਾ ਰੂਪ

ਅਭਿਆਸ

ਸੁਆਦ

੭ + ੨ + ੧ + ੨ ← ਜਾਨ

ਨੂਨ + ਬੇ + ਅਲਫ਼ + ਸੁਆਦ ← ਸਾਬਨ

ف + ੨ + ੭ + ੭ + ੨ ←

ਕੁਆਫ਼ + ਵਾਓ + ਦਾਲ + ਨੂਨ + ਸੁਆਦ ← ਸੰਦੂਕ

ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਜੁਆਦ

ਅਭਿਆਸ

ف + ੨ + ੨ + ੨ ←

ਫੇ + ਛੋਟੀਯੇ + ਐਨ + ਜੁਆਦ ← ਜਈਫ਼

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।)

ਤੇਏ b

ਅਭਿਆਸ

੧ + b + ੨ + b ←

ਅਲਫ਼ + ਤੇਏ + ਵਾਓ + ਤੇਏ ← ਤੋਤਾ

(ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।) ਜੋਏ b

ف + ੨ + , + b ←

ਫੇ + ਵਾਓ + ਰੇ + ਜੋਏ ← ਜਰੂਫ਼

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੬ ੭ ਐਨ ੮
ਅਭਿਆਸ

੮ ← ੬ + ੭ + ੮ + ੯

ਕਾਫ਼ + ਨੂਨ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਐਨ ← ਐਨਕ

੮ ← ੬ + ੭ + ੮ + ੯

ਤੇ + ਰੇ + ਵਾਓ + ਐਨ ← ਐਰਤ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੮ ੯ ਗੈਨ ੧੦
ਅਭਿਆਸ

੧੦ ← ੮ + ੯ + ੧੦ + ੧੧

ਹੇ + ਰੇ + ਅਲਫ਼ + ਬੇ + ਗੈਨ ← ਗਾਬਾਰਾ

੧੦ ← ੮ + ੯ + ੧੦ + ੧੧

ਲਾਮ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਲਾਮ + ਗੈਨ ← ਗਾਲੇਲ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੧੦ ੧੧ ਫੇ ੧੨
ਅਭਿਆਸ

੧੨ ← ੧੦ + ੧੧ + ੧੨ + ੧੩

ਹੇ + ਰੇ + ਅਲਫ਼ + ਵਾਓ + ਫੇ ← ਫ਼ਵਾਰਾ

ਲਾਮ + ਅਲਫ਼ + ਬੇ + ਟੇ + ਫੇ ← ਫ਼ਾਲ

੧੨ ← ੧੦ + ੧੧ + ੧੨ + ੧੩

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ق ق ਕੁਆਫ਼ ق

ਅਭਿਆਸ

قینچی ← ق + ی + ن + و + ج + ی

ਕੈਂਚੀ ← ਕੁਆਫ਼ + ਛੋਟੀ ਐ + ਨੂਨ + ਚੇ + ਛੋਟੀ ਐ

قلم ← ق + ل + م = قلم

ਕਲਮ ← ਕੁਆਫ਼ + ਲਾਮ + ਮੀਮ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ک ک

ਕਾਫ਼

ک

ਅਭਿਆਸ

کار ← ک + ا + ر

ਕਾਰ ← ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਰੇ

کمپیوٹر ← ک + م + ی + و + ج + ی + ت

ਕੰਪਿਊਟਰ ← ਕਾਫ਼ + ਮੀਮ + ਯੇ + ਛੋਟੀ ਐ + ਵਾਓ

ਰੇ + ਟੇ +

ਕੰਪਿਊਟਰ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ਅਭਿਆਸ

ਗਾਫ਼

ੲ + ੴ + ੴ + ੴ

ਗਾਏ (ਗਾਂ)

ਵੱਡੀ
ਯੇ

+ ਹਮਜਾ + ਅਲਫ਼ + ਗਾਫ਼

ੴ + ੴ + ੴ + ੴ

ਸੀਲ + ਅਲਫ਼ + ਲਾਮ + ਗਾਫ਼

ਅਭਿਆਸ

ਲਾਮ

ਅਭਿਆਸ

ੴ + ੴ + ੴ

ਵਾਓ

+ ਟੇ + ਲਾਮ

ੴ + ੴ + ੴ + ੴ

ਅਲਫ਼ + ਟੇ + ਵਾਓ + ਲਾਮ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ਮੀਮ

ੴ + ੴ + ੴ + ੴ + ੴ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਲਾਮ + ਹੇ + ਚੇ + ਮੀਮ

ੴ + ੴ + ੴ

ਰੇ + ਵਾਓ + ਮੀਮ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ / ਜ ਨੂਨ ੧

ਅਭਿਆਸ

। + ਟ + ਜ + ਜ ← ਨਲਕਾ

ਅਲਫ਼ + ਕਾਫ਼ + ਲਾਮ + ਨੂਨ ← ਨਲਕਾ

ਕ + । + ਜ ← ਨਾਕ

ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਨੂਨ ← ਨਾਕ

‘ਵ’, ਹੋੜਾ, ਔਕੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਾਓ
ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

ਫ + ਜ + ਵ ← ਵਿਕਟ

ਫੇ + ਕਾਫ਼ + ਵਾਓ ← ਵਿਕਟ

ਨ + ਗ + ਵ + ਵ ← ਵੈਗਨ

ਨੂਨ + ਗਾਫ਼ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਵਾਓ ← ਵੈਗਨ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨੂੰ ਪ੍ਰ ਹੇ ੧

ਅਭਿਆਸ

ਹ + ਹੇ ਹ + ਹੇ ← ਹਰ ਹਰ

ਹੇ + ਹੇ ਹੇ + ਹੇ ← ਹਰ ਹਰ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਹੇ + ਤੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ ← ਹਾਬੀ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਹੇ + ਤੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ ← ਹਾਬੀ

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹਮਜਾ
ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਵਰਨ ਦੇ ਉੱਪਰ
ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ॥ ੨ ॥ ਛੋਟੀ ਯੇ

ਇਹ ਸਿਹਰੀ, ਬਿਹਰੀ ਦੀ
ਥਾਂ ਤੇ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਕਾਰ
ਲਾਵਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਤੇ। ਵੱਡੀ ਯੇ

ਇਹ ਲਾਵਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਵਰਤੀ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ॥
ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ
ਠਾਂ 'ਯ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ
ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਵੱਡੀ ਯੇ ← ਯਾਕ

ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਵੱਡੀ ਯੇ ← ਯਾਕ

ਲੇਟਵੀਂ + ਕਾਫ਼ + ਵੱਡੀ ਯੇ ← ਯੱਕਾ

ਲੇਟਵੀਂ + ਕਾਫ਼ + ਵੱਡੀ ਯੇ ← ਯੱਕਾ
ਅਲਫ਼

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ
 ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਚਿੰਨ੍ਹ, (ਲਗਾਂ ਅਤੇ ਲਗਾਯਾਰ)
 ਵਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ
 ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਰ-ਧੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਕਿਤ
 ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅੱਖਰ ਨਾਲ
 ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਵਿੱਚ
 ਵੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਾਂ ਇਹਨਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵੇ
 ਸਹਿਤ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ।

ਜ਼ਬਰ ز /

ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ ਦੇ
 ਉੱਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇ
 ਉੱਪਰ ਲੱਗ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ
 ਜ਼ੋਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਅੱਖਰ
 ਦੀ ਅਖ਼ਤਾਜ਼ ਜਾਂ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਅਵਾਜ਼
 ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ :

اَبَ رَ بَ سَبَ كُلُّ

ਡਰ ਕਲ ਸਬ ਰਬ ਅਬ

کُنْ دُس اِہم کر کے

ਕਹ ਕਰ ਹਮ ਦਸ ਖਤ

ਵਾਕ → ਡਰ ਮਤ ਸਚ ਬਾਤ ਕਹ

← دُر مَت سچ بات کہ

→ ਰਬ ਰਬ ਕਰ

← رَب رَب کر

→ ਆਜ ਕਾ ਕਾਮ ਕਲ ਧਰ ਮਤ ਡਾਲ

← آج کا کام کل پر مت ڈال

ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਮ ਕਰਕੇ ਜ਼ੋਰ
ਅੱਖਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ
ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਹਾਰੀ ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਖੂਬ ਚੁੰਦੀ ਹੈ।

اِس جس دل خد و ن

ਇਸ ਜਿਸ ਦਿਲ ਖਿਦ ਵ ਨ

اِگن آخر بارش سردی

ਗਿਨ ਅਖ਼ਰ ਬਾਰਿਸ਼ ਸਰਦੀ

← دادا بولا وارث آیا چڑیا لایا

→ ਦਾਦਾ ਬੋਲਾ ਵਾਰਿਸ ਆਇਆ ਚਿੜੀਆ ਲਾਇਆ

دس 'نک' گن آج بارش ہوگی

ਆਜ ਬਾਰਿਸ ਹੋਗੀ

ਦਸ ਤਕ ਗਿਣ

— یہس پیش

ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਰਨ

ਦੇ ਉੱਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਅੱਕੜ ਦੀ ਅਵਜ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

اُس اُن پُر پُن سُن

ਸੁਨ ਚੁਨ ਘੁਨ ਘੁਰ ਉਨ ਉਸ

اُن سے مل میری بات سُن

ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ

ਉਨ ਸੇ ਮਿਲ

خالی خانے پر کر

ਖਾਲੀ ਖਾਨੇ ਘੁਰ ਕਰ

پانی پُن کر پی

ਪਾਨੀ ਪੁਨ ਕਰ ਪੀ

ਨੋਟ: ਉਰਦੂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ 'ਣ' ਦੀ ਧੁਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ।

سیب پُن پُن کر لا

ਸੇਬ ਚੁਨ ਚੁਨ ਕਰ ਲਾ।

‘ਵਾਓ’ ਜਾਂ ਵਾਓ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਓ ਅੱਖਰ ਉੱਪਰ ਜ਼ਬਰ (—) ਲੱਗਣ ‘ਤੇ ਵਾਓ ਕੌੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਹਟ ਕਰਦਾ ਹੈ -

اَو غَو قَو دَو اور
ਔ ਗੋ ਕੋ ਦੋ

غور قوم دَوُر حَوْض
ਗੋਰ ਕੋਮ ਦੋੜ ਹੋਜ਼

قوم کی بات سن

ਕੋਮ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨ

حَوْض سے پانی لا

ਹੋਜ਼ ਸੇ ਪਾਨੀ ਲਾ

قوم کی بات کر

ਕੋਮ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰ

دَوُر کر جا

ਦੋੜ ਕਰ ਜਾ

ਵਾਓ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਉੱਪਰ ਪੇਸ਼ — ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਵਾਓ ‘ਉ’ ਜਾਂ ਦੁਲੈਂਕੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

بَو تَو ضَو

ਬੋ ਤੋ ਜ਼ੋ

دَوُر وَضَو

ਦੁਰ ਵੋਜ਼

دَوُر کر آ

ਦੋੜ ਕਰ ਆ

دَوُر مت جا

ਦੁਰ ਮਤ ਜਾ

ام کا جس یی

آم کا جوਸ ਪੀ

ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜੇਰ — ਅਤੇ ਨਾਲ
ਵੱਡੀ ਯੇ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਯੇ —
ਦੁਲਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਏ ਏ ਏ ਏ ਏ
ਏ ਏ ਏ ਏ ਏ

ਏ ਏ ਏ ਏ
ਏ ਏ ਏ ਏ

ਬੈਲ ਗਾਇ ਬੈਲ ਕਾਟੇ

ਏ ਏ ਏ ਏ
ਏ ਏ ਏ ਏ

ਏ ਰੋਜ਼ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰ

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰ

ਜੈਸਾ ਨਾਮ ਏ ਏ ਕਾਮ

ਜੈਸਾ ਨਾਮ ਏ ਏ ਕਾਮ

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ' ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ
ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਮੂਲ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਹੋਰ ਅੱਖਰ
ਮਿਲਾ ਕੇ ਸਹੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, 'ਉਰਦੂ' ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ
ਵੀ ਕੁਝ ਅੱਖਰ ਅਜਿਹੇ ਹਨ :-

Bh = ਭ = ਭ + ਪ $\Rightarrow$ ਭ. ਅਸਲਰੂਪ

Ph = ਫ = ਭ + ਪ. $\rightarrow$ ਫ.

Th = ਥ = ਭ + ਤ. $\rightarrow$ ਥ.

Th = ਠ = ਭ + ਠ. $\rightarrow$ ਠ.

Jh = ਜ਼ = ਭ + ਜ਼. $\rightarrow$ ਜ਼.

Chh = ਛ = ਭ + ਛ. $\rightarrow$ ਛ.

Dh = ਦ, ਧ = $\rightarrow$ ਦ, ਧ

Dh = ਢ = $\rightarrow$ ਢ.

Rh = ਰ = $\rightarrow$ ਰ.

Kh = ਖ = $\rightarrow$ ਖ.

Gh = ਗ = ਭ + ਗ. $\rightarrow$ ਗ.

Lh = ਲ = ਭ + ਲ. $\rightarrow$ ਲ.

mh = ਮ = ਭ + ਮ. $\rightarrow$ ਮ.

ਭ + ਿ = ਭ + ਪ ਤ ਭ

ਭਾ ਭਰ ਭੁਕ ਭਾਭੀ ਭਾਭੀ
ਭਾਈ ਭਾਬੀ ਭੁਕ ਭਰ ਭਾ

ਭਾਭੀ ਭਾਭੀ ਆਏ - ਸਾਰਾ ਕੋ ਭੀ ਲਾਏ

ਸਾਰਾ ਕੋ ਭੀ ਲਾਏ ਭਾਈ ਭਾਬੀ ਆਏ

ਭੇਡ ਕੋ ਚਾਰ ਫਾਲ
ਭੇਡ ਕੋ ਚਾਰ ਫਾਲ

ਭ + ਿ = ਭ + ਪ ਗ ਭ

ਭਾ ਭਾ ਭਾ

ਫਲ ਫਲ ਫਾ

ਭਾ ਭਾ ਭਾ

ਫਲ ਲੇ ਆ

ਸਾਖ ਸੇ ਭੁਕ ਮਤ ਟੋਰ

ਸਾਖ ਸੇ ਫਲ ਮਤ ਟੋਰ

ਭੰ = ਭ + ਙ ← ਭ + ਤ ਸ ਭੰ

ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ
ਥਾਲੀ ਥਾਮ ਥੇ ਥੀ ਥਾ

ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ
ਹਾਥੀ ਹਾਥ ਮਾਥੀ ਮਾਥ

ਭੰਭੰ ਦੇ ਸਾਥ ਭੰਭੰ
ਭਾਈ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਓ

ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ
ਮਾਥ ਥਾਲੀ ਲੇ ਆਓ

ਭੰ = ਭ + ਙ ← ਭ + ਟ ਭੰ ਭੰ

ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ ਭੰਭੰ
ਭੇਲਾ ਲਾਥੀ ਲਾਥ ਆਥ ਭਾਥ

ਭਾਥ (ਭਾਥ) ਸੇ ਬੈਠ ਭੰਭੰ

ਭਾਥਾ ਜੀ ਕੀ ਲਾਥੀ ਭੰਭੰ

ਭਾਥ ਜਿਸ ਕੇ ਆਥ ਭੰਭੰ

ੜ ← ੜ + ੜ ੜ ੜ.

ਝਾ ਝੌਲ ਝੌਲਾ ਝਾੜਾ
ਝਾ ਝੁਲਾ ਝੁਲਾ ਝਾੜੁ

ਝੌਲ ਝੌਲਾ ਝੌਲਾ ਝੌਲਾ
ਝੁਲਾ ਝੁਲਾ ਝੁਲਾ ਝੁਲਾ

ੜ ← ੜ + ੜ ੜ ੜ

ਝਾ ਝਾ ਝਾ ਝਾ
ਝਾ ਝਾ ਝਾ ਝਾ

ਝਾ ਝਾ ਝਾ

ਝਾ ਝਾ ਝਾ
ਝਾ ਝਾ ਝਾ

ਝਾ ਝਾ ਝਾ
ਝਾ ਝਾ ਝਾ

ਧ

ੴ

ਆ ਆ ਆ ਆ ਆ

ਧਾਤ ਆਏ ਆਈ ਆਧਾ

ਧਾਨ ਧਾਕਾ ਧਾਧੀ ਧਾਨ

ਧੁਨ ਧੋਬੀ ਧਾਗਾ ਧਾਨ

ਆ ਆ ਆ ਆ ਆ

ਆਏ ਬਾਦਲ ਆਈ ਧੂਪ

ੴ ਕਰ ਸੋਧ ਧਾਕਾ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾ

ਦੇ ਕਰ ਸੁਣੀ ਧਾਗਾ ਧਾਰਾ ਬਾਹਰ ਭਾਗਾ

ੴ ਧ

ੴ ਧਾਲ ੴ ਧਾਲ

ਧੋਲ ਧੋਲ

ਧੋਲ ਵਾਲਾ ਆਯਾ

ੴ ਧਾਲ ੴ ਧਾਲ

ਧੋਲ ਸਾਸ ਲਾਯਾ

ੴ ਧਾਲ ੴ ਧਾਲ

ਸੋ

ੴ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ
ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ →

ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ
ਚੜ੍ਹ, ਪੜ੍ਹ, ਬੜ੍ਹ, ਗੜ੍ਹ, ਦੜ੍ਹ,

ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ
ਖੁਬ ਪੜ੍ਹ ਆਗੇ ਬੜ੍ਹ,

ੴ + ੴ = ੴ ੴ

ੴ ੴ ੴ ੴ
ਲਾਖ ਖਾਦ ਖਾਟ ਖ

ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ
ਸੁਖ ਦੁਖ ਲਿਖ ਖੇਲ ਖੇਤ

ੴ + ੴ = ੴ ੴ

ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ ੴ
ਘੋੜਾ ਘਾਸ ਘਾਟ ਘਰ ਘਾ

ਘੋੜਾ ਘਾਸ ਖਾਤਾ ਹੈ
ਘੋੜੀ ਘਾਟ ਜਾਤਾ ਹੈ

ਘੋੜਾ ਘਾਸ ਖਾਤਾ ਹੈ
ਘੋੜੀ ਘਾਟ ਜਾਤਾ ਹੈ

ل = ۛ + ل لُ

چولہا دُولہا

چُلّو دُلّو

مُ ۛ = ۛ + م

کُمار کُمارا
کُمارا کُمار

نُ ۛ = ۛ + ن نُ

نُمارا بھائی نیک ہے
نُمارا بائی نک ہے۔

جزم جزم

ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਚਲਕਾ ਕਰਦੀ ਹੈ—

عَقْل عِلْم مُشْكُر مُلْك

ਅਕਲ ਇਲਮ ਸ਼ੁਕਰ ਮੁਲਕ

فَرْض مُشَقُّ نَظْم

ਫ਼ਰਜ਼ ਮਸ਼ਕ ਫ਼ਰਜ਼

ਅਕਲ ਸੇ ਕਾਮ ਲੇ

ਮਸ਼ਕ ਹਲ ਕਰ

ਨਜ਼ਮ ਯਾਦ ਕਰ

U ਨੂਨ ਗੁੱਨਾ نون غنة

ਇਹ ਬਿੰਦੀ ਜਾਂ ਹਲਕੇ (ਨ) ਦੀ ਅਵਜ ਖੂਹਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਗਾਮਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ -

ماں نہیں ہیں ہوں
میں سے ہیں ہوں

آنکھ چاند دانت پانٹ
آنکھ چاند دانت پانٹ

میرے ماموں گاؤں سے آئے ہیں -
میرے ماموں گاؤں سے آئے ہیں

اُن کا گاؤں موگا کے قریب ہے
اُن کا گاؤں موگا کے قریب ہے

اُن کے لئے بھرے کھیت ہیں -
اُن کے لئے بھرے کھیت ہیں

س ش ت ث د

उसदीद सद

ਸਦ ਜਾਂ ਤਸਦੀਦ - ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਜੋਰ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਉੱਪਰ ਸਦ ਜਾਂ ਤਸਦੀਦ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ -

آبا آماں آجیا بچہ سچا مگ

ਮੱਕਾ ਮੱਚਾ ਬੱਚਾ ਮੱਛਾ ਮੱਮਾਂ ਮੱਥਾ

ਆਪਾ, ਕਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ -

ਮੱਥਾ ਕਿਤਾਬ ਖੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ।

ਆਮਾ ਕਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ -

ਮੱਮਾਂ ਕਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬੱਚਾ ਕਹਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ -

ਬੱਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਵਾਰਿ ਵਾਲਾ ਮਦ

9

ਇਹ ਆਮ ਕਰਕੇ 'ਖ' ਦੇ ਅੱਕੜ ਵਾਲੇ
ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਸ
ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਸਮੇਂ ਜੀਭ ਠਾਲ
ਨਾਲ ਛੂਹਣ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਖੁਰ ਖੁੱਸ਼ ਖੁੱਬ ਦਸਤਰਖ਼ਾਨ

ਖੁਦ ਖੁਸ਼ ਖੁਬਾਬ ਖੁਸ਼

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਖੁਬਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਖੁੱਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹਾਂ

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਖਰ ਹੈ -

ਮੈਂ ਖੁੱਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਆਪਣਾ ਕਾਮ ਖੁਰ

ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਖੁੱਸ਼ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ -